

Duhovna misel - 13. sep. 2020

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

24. nedelja med letom.

Evangelij današnje nedelje nam nudi nauk o odpuščanju, ki ne zanika povzročene krivice, pač pa prizna, da je človeško bitje, ustvarjeno po podobi, vedno večje od zla, ki ga povzroči. Sveti Peter vpraša Jezusa: »Kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene?« Jezus mu odgovori: »Zdi ogromno odpustiti sedemkrat istemu človeku. A nam se morda zdi veliko, če to storimo dvakrat. Jezus pa odgovori: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat«, se pravi vedno odpustiti vedno

Vse od našega krsta nam je Bog odpustil tako, da nam je odpisal nepopravljivi dolg: izvirni greh. A to je bilo prvič. Nato nam z brezglavim usmiljenjem odpusti vse krivde takoj, ko pokažemo tudi samo majhno znamenje kesanja. Bog je takšen: usmiljen.

Ko smo v skušnjavi, da bi zaprli svoje srce tistemu, ki nas je užalil, prosimo odpuščanja, se spomnimo na besede nebeškega Očeta neusmiljenemu služabniku: »Ves dolg sem ti odpustil. Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiljenosti svojega soslужabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?« Kdorkoli je v notranje veselje, mir in svobodo, ki prihaja, ko nam je odpuščeno, odpre možnosti, da tudi sam odpusti, ko je trenutek za to.

V molitev Oče naš je Jezus hotel vključiti isti nauk iz te prilike. Odpuščanje, ki ga prosimo od Boga, je naravnost povezal z odpuščanjem, ki ga moramo nakloniti svojim bratom: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom«. Božje odpuščanje je znamenje njegove prekomerne ljubezni do nas. Ta ljubezen nas pušča svobodne, da se oddaljimo kakor izgubljeni sin, a vsak dan čaka na našo vrnitev. Tudi najdljiva ljubezen pastirja do izgubljene ovce; je nežnost, ki sprejema

